

Herinneringen aan onze jaarlijkse midweek aan zee. (sept. 2004)

Gisteren sprak Jean, de man van Lea, me aan in de gang. "Jullie bridgen boven, ik ken er helemaal niets van, maar mag ik eens komen kijken hoe het er aan toegaat?" "Voor mijn part mag dat, maar ik zal het voor alle veiligheid aan Georges (de voorzitter) vragen". Geen probleem, en Jean kwam kijken. Achteraf vertelde hij mij zijn bevindingen. Ik heb ze genoteerd en het kwam hier op neer.

"Ik heb van dat spel nog altijd niets begrepen... Aan de eerste tafel zaten vier mensen die vredig met elkaar begonnen te praten, tot het moment er een soort opbieding ontstond waarbij steeds hogere getallen op tafel kwamen. Eén van de vier werd hierbij blijkbaar zo ontstemd dat hij zijn kaarten op tafel legde en niet meer wou mee spelen. De anderen gingen gewoon door, maar de stemming bleef grimmig. Ik hoorde termen als "kleine schoppen" en "hoge schoppen". Ook waren ze zuinig op hun kaarten, want telkens ze een kaart op tafel hadden gelegd, namen ze die ook terug.

Aan de tweede tafel zaten mensen die kennelijk in de confectie -industrie werkzaam waren. Ze hadden het voortdurend over "passen", over "ruiten" en over "kleur bekennen". Ik hoorde ook iemand praten over "een mooie lengte" en over "een gelukke snit". Wel hoorde ik dat ze afkeurend spraken over een dame die paste "alhoewel ze een opening had".

Aan tafel drie zaten volgens mij enkele dokters die het over hun patiënten hadden. Er werd gepraat over een blinde en over iemand met te weinig hartenslagen. En verder over "zwakke harten, waarbij je beter geen sprong maakt". Eén van hen was blijkbaar chirurg, hij zei dat hij "er niet alles had kunnen uitsnijden, en dat niettegenstaande twee maal heel diep snijden!".

Aan tafel vier ging het er frivol aan toe. Eén van de heren zei tot de dame tegenover hem: "Lydia leg die mooie dingen van jou eens op tafel". De dame in kwestie waarschuwde: "Je weet, als ik iets moet laten zien, dan toon ik alles." Een oudere heer aan tafel bekende zonder blikken of blozen dat hij drie vrouwen had. Ze hielden er ook eigenaardige leefregels op na. Ik hoorde ze zeggen "de tweede man laag" en "de derde man doet wat hij kan". Er werd ook gesproken over "een blote vrouw" en het "al dan niet dekken van die dame". Ik hoorde dat er ook regelmatig aan partnerruil werd gedaan...

Toen had ik er genoeg van en ben ik weggegaan. Ik vraag me af of dit wel een goed gezelschap is voor Lea..."

(Gevonden in het clubarchief van bridgeclub St. -Bavo Boechout.)

P.S. De namen zijn NIET fictief, en Lea mag nog steeds komen bridgen van Jean!